U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **G. E.**, zastoupeného advokátem Mgr. Vratislavem Polkou, Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K. E.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, čj. OAM-10979-37/TP-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2024, čj. 175 A 4/2024-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Popis věci

[1] Žalobce (státní příslušník Ruská federace) podal dne 27. 6. 2022 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť je manželem K. E., která je státní občankou Polska a na území České republiky má povolen přechodný pobyt. Tuto žádost zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím, neboť dospěl k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce se totiž podle informací centrály SIRENE Francie dopustil několika trestných činů (krádež, podílnictví, neoprávněné užívání platebního prostředku, únos a útok na policistu) a byl z Francie vyhoštěn na dobu od 10. 9. 2023 do 10. 9. 2028.

[2] Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud se ztotožnil se závěry ministerstva a nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Tento rozsudek krajského soudu žalobce (*stěžovatel*) napadl kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že skutečně v minulosti byl francouzskými soudy opakovaně odsouzen za trestné činy, za které mu byl

uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců a trest vyhoštění z území Francie na dobu 5 let; z výkonu trestu byl propuštěn dne 18. 2. 2021. Stěžovatel připouští, že tuto trestnou činnost lze označit za narušení veřejného pořádku, nicméně zdůrazňuje, že byla spáchána mimo území České republiky a v současnosti není aktuální a již není dáno důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto aspekty žalovaný a krajský soud opomenuli, když např. nezohlednili dobu uplynulou od předchozího protiprávního jednání. Stěžovatel žije se svojí manželkou v České republice, od svého propuštění se ničeho nedopustil a spáchaná trestná činnost nebyla zvlášť závažná, byť byla páchána opakovaně, a „*jeho jednání bylo spíše excesem z jinak řádného života*“. Rozhodnutí žalovaného proto považuje za nepřiměřeně zasahující do jeho práva na soukromý a rodinný život a v tomto smyslu odkazuje na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Žalovaný totiž individuálně neposuzoval chování stěžovatele, nýbrž postupoval v rámci nepřípustné generální prevence. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nevypořádání námitky spočívající v tom, že stěžovateli po návratu do Ruska nebude umožněn vstup na území EU a protože jeho manželka bude žít i nadále v České republice, budou manželé od sebe fyzicky odloučeni.

[4] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný a toto jeho vyjádření bylo zasláno na vědomí stěžovateli, který na ně již ale nereagoval.

[5] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po přezkumu přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se přitom podle ustálené judikatury zdejšího soudu může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost je přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) V napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. V rámci této kategorie přijatelnosti však Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto nedosahují takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[6] Přijatelnost kasační stížnosti je tedy třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého

z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů (podmínek řízení), jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy vyjádřeno, teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

[7] Ze shora uvedeného obecného vysvětlení postupu NSS v těchto řízeních je také patrno, že je primárně na samotném stěžovateli (resp. jeho zástupci), aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti. Tedy aby uvedl racionální důvody, pro které návrh přesahuje jeho vlastní zájmy. V posuzované věci tak ale stěžovatel nečiní a samostatnou argumentaci přímo se týkající přijatelnosti kasační stížnosti ani nenabízí.

[8] Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve námitkou údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. písm. d) s. ř. s.]. Byla-li by totiž tato námitka důvodná, mohlo by se jednat o důvod přijatelnosti uvedený shora [sub 4 b) - zásadní procesní pochybení krajského soudu] a Nejvyšší správní soud by napadený rozsudek krajského soudu zrušil, aniž by zkoumal důvodnost druhého uplatněného kasačního důvodu. Lapidárně vyjádřeno: toliko u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat jeho zákonnost.

[9] V nyní posuzované věci spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nevypořádání námitky spočívající v tom, že stěžovateli po návratu do Ruska nebude umožněn vstup na území EU a protože jeho manželka bude žít i nadále v České republice, budou manželé od sebe fyzicky odloučeni. Jak se však podává z jeho obsahu, touto otázkou se krajský soud zabýval (zejména bod 36 odůvodnění). Zdůraznil, že z rozhodnutí o nepřiznání trvalého pobytu ještě neplyne povinnost stěžovatele povinnost vycestovat z České republiky, takže se bezprostředně neprojeví v jeho soukromém a rodinném životě. Krajský soud se také vyjádřil ke konkrétním okolnostem příběhu stěžovatele, který do České republiky původně přicestoval za svou tehdejší partnerkou (občankou ČR) a jeho současná manželka je občankou Polské republiky, dosud žila a pracovala v Polsku, kde má také děti a rodiče a k České republice nemá silné vazby, neboť zde ani (legálně) nepracuje. Závěr, že stěžovateli a jeho manželce nic nebrání v opuštění České republiky, ke které ani jeden z nich nemá silnější vazbu, proto shledává zdejší soud logickým a přesvědčivým.

[10] K této námitce proto Nejvyšší správní soud uvádí, že se s ní krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal a stěžovatel proto ve skutečnosti nesouhlasí (toliko) s odůvodněním rozsudku. To je však něco zcela jiného než tvrzená nepřezkoumatelnost. Lapidárně vyjádřeno, zatímco u nepřezkoumatelnosti není vůbec zřejmé zjevné, z jakých důvodů (*proč*) námitce nebylo vyhověno, u přezkoumatelného rozhodnutí stěžovatel polemizuje s *odůvodněním* tohoto nevyhovění.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval případným naplněním ostatních (shora představených) důvodů přijatelnosti.

[12] K prvním třem důvodům Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nepředkládá žádná relevantní tvrzení o tom, že by v daném případě existovala dosud judikaturní neřešená otázka, že by došlo k judikaturnímu rozkolu, anebo že by bylo namístě učinit judikaturní odklon. Jak se totiž podává ze shora uvedeného, podstata stížnostní argumentace spočívá

v popisu konkrétních okolností případu stěžovatele s tím, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Takto pojatá argumentace však nesměřuje k žádnému ze shora vymezených důvodů přijatelnosti vyjma bodu 4.b), tedy ke hrubému pochybení při výkladu práva.

[13] Nejvyšší správní soud se přesto (a nad rámec stížnostní argumentace) zabýval otázkou souladu právního názoru krajského soudu s prejudikaturou a v tomto směru nezjistil žádné pochybení. Jak se totiž podává z obsahu napadeného rozsudku, krajský soud pracoval s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu a rozhodl zcela v jejich intencích (pro stručnost postačuje odkázat např. na odst. 23-24, kde je poměrně podrobně reprodukována judikatura NSS k pojmům „*veřejný pořádek*“ a „*závažné narušení veřejného pořádku*“, anebo na odst. 26, kde se krajský soud s odvoláním na prejudikaturu zabýval otázkou významu předchozího protiprávního jednání stěžovatele). Protože zdejší soud nevidí žádný rozumný důvod, pro který by se měl od právních závěrů svých rozhodnutí, ze kterých v nyní posuzované věci vycházel krajský soud, jakkoliv odchýlit, dospívá k závěru, že kasační stížnost je ohledně prvních tří popsaných důvodů nepřijatelná.

[14] K poslednímu důvodu přijatelnosti (*zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*), ke kterému se upíná argumentace stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že žádné pochybení ze strany krajského soudu nezjistil. Právě naopak, krajský soud velmi přesvědčivě a logicky vyložil, z jakých důvodů žalovaný správně nevyhověl stěžovatelově žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Existuje totiž celá řada důvodů se domnívat, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z důvodu stručnosti proto postačuje odkázat na podstatné části odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 23 a násl.). Především je třeba mít na zřeteli zmíněnou trestnou činnost stěžovatele, páchanou na území Francie. Zdejší soud nehodlá přisvědčit stěžovateli v tom ohledu, že v případě opakované trestné činnosti je namístě hovořit jen o jakémsi „excesu“ z vedení řádného života. Podstata pojmu „exces“ totiž spočívá v jednorázovém vybočení z určitého pravidla, nikoliv v jeho opakovaném porušování, navíc spočívajícím v páchání různých trestných činů. Velmi nepřesvědčivý je rovněž důraz stěžovatele na okolnost, že trestnou činnost opakovaně páchal ve Francii, a nikoliv v České republice, jelikož z hlediska ohrožení veřejného pořádku přece není rozhodující to, kde je právní řád závažně porušován, nýbrž že porušován je. Zásadní je určitě také okolnost, že stěžovatel nevykazuje legální příjmy: v průběhu řízení bylo z jeho vlastních výpovědí zjištěno, že v České republice nepracuje a živí se nelegálním dovozem a prodejem ojetých automobilů. Závěr žalovaného a krajského soudu, že rovněž v tom spočívá nedostatečný respekt stěžovatele k českému právnímu řádu a dochází k narušení veřejného pořádku, považuje Nejvyšší správní soud za zcela logický a správný.

[15] Konečně k tvrzenému porušení práva stěžovatele na soukromý a rodinný život je vhodné opět připomenout, že případ stěžovatele se netýká jeho vyhoštění, popř. okamžitého ukončení pobytu na území České republiky, nýbrž „pouze“ nevydání povolení k trvalému pobytu. Rovněž v tomto bodu Nejvyšší správní soud pro stručnost plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který velmi pečlivě zhodnotil konkrétní okolnosti týkající se osoby stěžovatele (zejména motivace, proč přijel právě do České republiky) a zejména zdůraznil, že on sám ani jeho manželka zde nemají silné osobní vazby (legálně v České republice nepracují a nemají zde žádné rodinné zázemí, stěžovatelova manželka má dceru a rodiče v Polsku, má polské státní občanství atp.). Ani tento důvod přijatelnosti kasační stížnosti proto nebyl naplněn.

[16] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že k řešení otázek, na kterých je založeno odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, již existuje ustálená judikatura, se kterou je napadený rozsudek krajského soudu plně v souladu. Protože Nejvyšší správní soud (nad rámec obsahu kasační stížnosti) tuto judikaturu nepovažuje za rozpornou a neshledává ani důvod se od ní odchýlit a současně neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost dle § 104a s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu